

Tale ved parade for de hjemvendte soldater, Rønne 26. februar 2010

Kære hold 8: Velkommen hjem

og til jer og jeres pårørende: Velkommen til Bornholm!

Jeg håber, at turen herover har været behagelig, selvom vejret gør sit til at gøre det hele lidt vanskeligere i øjeblikket. Når stormene raser og sneen hyller hele øen i sit dække, så kan man her på Bornholm godt føle en vis afstand i forhold til resten af Danmark.

Det kan nok virke lidt ironisk for mange af jer at tale om afstand og distance når vi trods alt ikke befinder os mere end godt en time fra Rådhuspladsen med fly og metro, mens I netop er vendt hjem fra en mission på den anden side af kloden, som har holdt jer væk fra familie og venner i et halvt år. Set i det lys er alt jo relativt.

Det er ikke nogen misundelsesværdig situation I har været i som udsendte i et fremmed land, hvor man ikke altid kan skelne ven fra fjende, men hvor netop evnen dertil er altafgørende for succes.

Det er netop det, I er blevet bedt om, som udsendte for Danmark med en mission, der i sit væsentligste handler om at understøtte udviklingen af et funktionsdygtigt demokrati i en demokratifremmed kultur.

Det kræver sin mand - og kvinde, og det kræver vel mest af alt, at man ikke stiller sig an som fjende foran dem, som fremtiden i Afghanistan skal bygges på.

Jeg forestiller mig, at I mere end en gang har følt, at det har været håbløst, at I har følt jer langt væk og har savnet jeres kære herhjemme i disse stunder.

Moderne hjælpemidler giver heldigvis muligheder for dog at se og tale med hinanden, men nogle gange kan det paradoksalt nok blot være med til at forstærke afstanden. Men det er vel i stunder som disse, man finder sammen i nye fællesskaber, knytter bånd og bruger hinanden.

”Intet menneske er en ø, ethvert menneske er et stykke af kontinentet, en del af et hovedland”

Ordene er gamle, de stammer helt tilbage fra 1624, men de udtrykker for mig essensen i det at være menneske og den forbundethed vi har med hinanden; at ingen menneske kan eksistere kun i kraft af sig selv, men eksisterer i samspillet med hinanden.

I har været udsendt sammen, har gennemlevet ting sammen, som vi andre der er til stede her i dag har svært ved at forestille os.

I har mistet sammen, 5 af de som rejste ud med jer er ikke kommet tilbage sammen med jer, det er et stort tab, - for deres familier, men også for jer, - for gruppen.

I har delt glæder og sorger og gennemlevet en intens periode sammen, væk fra jeres kære, jeres familier og hele den dagligdag I havde i Danmark.

I har på egen krop mærket, at livet kan være en særdeles skrøbelig størrelse.

Det var dog midlertidigt. Nu er I hjemme. Men I har noget med jer hjem; oplevelser, både af den gode slags men også de mindre gode.

Der er samfundets pligt at sikre, at I kan vende hjem som hele mennesker. I har været udsendt for Danmark i en krig, som er svær at forstå. I har været udsendt på en mission for at gøre en del af verden til et bedre sted at leve for nogle mennesker. Men fordi netop I har gjort jeres

job i den sammenhæng, så har I også krav på selv at få al den støtte, der skal til.

Støtte, som nogle af jer hjemvendte har brug for, når den første glæde ved at være hjemme hos familien igen har lagt sig. Og når hverdagen igen tager over med sne, madpakker, parkeringsbøder og alt det som også er en del af livet.

Det er en forudsætning for mig, at Danmark med vores velstand og veludviklede, demokratiske værdier gør vores for at understøtte demokratibevægelser, også i fjerne egne af verden.

Demokrati og menneskerettigheder er væsentlige forudsætninger for at mennesker kan udfolde sig i deres liv, at de kan muliggøre deres drømme, som alle vi mennesker har krav på, uanset hvor i verden vi er født.

Men demokratiet er også en væsentlig forudsætning for den økonomiske udvikling, som vi skal være med til at understøtte i andre dele af verden. Fordi det giver vores medmennesker chancen for at muliggøre deres drømme. Og fordi det er den bedste vej til fred, også på vores kontinent.

Derfor er kampen så vigtig, og derfor kræver den så store ofre.

Som Bornholms borgmester er jeg glad for at kunne byde jer velkommen her på øen. Øens historie har været præget af dens placering midt ude i Østersøen. Fremmede magter har overtaget os, vi har i perioder været svenske og var efter 2. verdenskrig besat af russerne. Vi var den sidste militære post inden jerntæppet under den kolde krig og måske er det denne særlige historie, der har spillet ind, og medvirket til at vi på øen har en særdeles stræk forsvarsvilje. Og et meget stærkt engagement i forsvaret generelt.

I 1947 blev Almegårds kaserne indviet og har siden stået som en central institution i det bornholmske samfund. Det er vores kaserne!

Kasernen har gennem tiden skabt liv, aktivitet og fornyelse på øen. Og den har såmænd også sørget for at øen fik tilført lidt nyt blod i befolkningen, idet en del af de unge mænd gennem tiden fandt de bornholmske piger uimodståelige og blev på øen. Kaserne og forsvaret er derfor en meget integreret del af den bornholmske befolkning, og nyder stor opbakning herfra.

Det folkelige engagement kom for alvor til syne i april 1999.

12.000 bornholmere tog hinanden i hænderne og dannede en folkelig protest ring hele vejen rundt om kasernen som svar på de politiske ønsker om at lukke Almegård kaserne.

Den folkelige opbakning virkede, og Almegård kaserne uddanner forsat mange dygtige soldater, der er sendt ud til verdens brændpunkter i international tjeneste.

På hold 8 har de 249 af jer været udsendt fra Almegårds kasernen.

Kære hold 8: Vi hylder jer i dag for jeres indsats, og vi sender vores tak til jeres pårørende som har lidt afsavn og har måttet undvære jer i en lang periode. Uden deres opbakning og støtte havde indsatsen ikke været mulig.

Velkommen hjem, tak for indsatsen og nyd nu livet!